

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Μάϊος 2019
Έτος 44ο
άρ. φύλ. 724

Γραφεία:
Ζήνωνος 3
104-31 Αθήνα
τηλ.
210 5230 948

“*Ἴνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Βραδυνό Κοινωνικότητα

Σάββατο 11 Μαΐου και ώρα 7:00 μ.μ.

Αἶθ. Ἐπάλλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Συμμετέχουν θεολόγοι, κοινωνιολόγοι και κάθε ενεργό μέλος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκδήλωση αὐτὴ διοργανώνεται με τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Μυροφόρων και τῶν Ἑπτὰ Διακόνων, γιὰ νὰ τονιστῆ ἡ κοινωνικότητα τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας, χωρὶς τὴν βίωση τῆς ὁποίας δημιουργοῦνται πολλαπλές ἀνισότητες, ἀδικίες, διενέξεις και συγκρούσεις.

Ἡ Γενοκτονία τῶν Ποντίων

Σάββατο 18 Μαΐου και ώρα 7:00 μ.μ.

Αἶθουσα Ἐπάλλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Ὁμιλήτρια: Σοφία Μπεκηρῆ, φιλόλογος-θεολόγος.

Ἐκδήλωση Μνήμης

Τετάρτη 29 Μαΐου και ώρα 7:00 μ.μ.

Αἶθουσα Ἐπάλλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Ὁμιλητῆς: Βασίλειος Τσουπρας, θεολόγος-κοινωνιολόγος.

Θρήνους γιὰ τὴν Ἄλωση τῆς Βασιλεύουσας θὰ ἀποδώσῃ ἡ χορωδία «Ἐπάλλξεις».

Ἡ εἴσοδος σὲ ὄλες τὶς παραπάνω ἐκδηλώσεις εἶναι ἐλεύθερη.

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν κεντρικὴ αἶθουσα τῶν Ἐπάλλξεων:

• Κάθε Σάββατο βράδυ στὶς 7:00 μ.μ. γίνονται συγκεντρώσεις νέων, ὁμιλία και πρόβα χορωδίας.

Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν ὠφέλιμες γνώσεις ξένων γλωσσῶν, ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ὑπολογιστῶν, μουσικῆς και διοργανώνονται πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις και ἐκδρομές.

Πληροφορίες στὰ τηλ.: 210 52 30948, 6936 901606.

σ.σ. Ἡ ἐκδρομὴ τῆς Ε.Χ.Ε. στὸ ἐξωτερικό θὰ πραγματοποιηθῆ ἀπὸ 20 ἕως 28 Ἰουλίου με προορισμό μονές τῆς Δυτ. Θράκης, Ρουμανίας, Βουλγαρίας. Πληροφορίες στὸ τηλ.: 6936 901606.

Ἐπίσης ἡ κατασκήνωση στὴν Σκαφιδιά Ἡλείας θὰ εἶναι ἀπὸ 30 Ἰουλίου ἕως 20 Αὐγούστου. Πληροφορίες στὰ τηλ.: 210 52 30948, 6987 353063.

Οἱ Ἐπάλλξεις Αἰγάλεω

Στὴν αἶθουσα τοῦ Συλλόγου «Ἁγία Μαρία Μαγδαληνῆ» στὴν ὁδὸ Ἀναγεννήσεως 19 στὸ Αἰγάλεω, κάθε Τρίτη βράδυ στὶς 7:00 μ.μ. ψάλλεται Ἱερὰ Παράκληση στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο και ἐν συνεχείᾳ γίνονται ὀρθόδοξε ὁμιλίες και πραγματοποιοῦνται διάφορες δραστηριότητες.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας τοῦ Αἰγάλεω και τῶν γύρω περιοχῶν νὰ συμμετέχουν στὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

Πληροφορίες στὸ τηλ.: 210 59 82573,

κ. Μαγδαληνὴ Κόκορη, ἱατρός-θεολόγος.

Εἴσοδος ἐλεύθερη. Σᾶς περιμένουμε.

Τερὸ Μνημόσυνο

Τὸ 40/νθήμερο μνημόσυνο τοῦ συνεργάτου μας κ. Γεωργίου Γκεζεργλή θὰ τελεστῆ τὴν Κυριακὴ 12 Μαΐου μετὰ ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱ.Ν. Ἁγίου Παντελεήμονος Πεύκης.

Ὁ Ἀναστάς ἀνασταίνει

Χριστὸς Ἀνέστη, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες! Χριστὸς Ἀνέστη, τοὺς πάντες και τὰ πάντα ἀνασταίνει. Ὡς φῶς ἀληθινὸ δὲν εἶναι μόνον Αὐτὸς φωτεινός, ἀλλὰ σκορπίζει τὸ φῶς στοὺς πάντες και τὰ πάντα, ὥστε τὰ πάντα νὰ γεμίζουν ἀπὸ φῶς, «οὐρανός τε και γῆ τε και τὰ καταχθόνια», ὅπως ἀναφέρει τὸ τροπάριο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πράγματι, τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἀναστάσεως δὲν εἶναι μόνον ὅτι ὁ Χριστὸς μας ἀνέστη, γιὰτὶ ὡς Θε-ἄνθρωπος ἀσφαλῶς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ὑποστῆ φθορά. Τὸ μεγαλεῖο ἔγκειται στὶς συνέπειες τῆς Ἀναστάσεως πού εἶναι ἡ παγγενῆς ἀνάσταση τοῦ Ἀδάμ, ἡ κοινὴ δηλαδὴ ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἡ ἀνάσταση αὐτὴ συντελεῖται και στὰ ἐπιμέρους πρόσωπα και στὶς δομὲς τῆς κοινωνίας.

Ὁ Κύριός μας δὲν ἀνασταίνει τὸν ἄνθρωπο μόνον σωματικῶς, ὅπως τὸν Λάζαρο, τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου, τὸν δούλο τοῦ ἑκατοντάρχου, τὸν γιὸ τῆς χήρας κ.λπ.,

ἀλλὰ ἀνασταίνει τὸν ἄνθρωπο πνευματικῶς και τὸν κάνει φωτεινὸ και φωτιστὴ τῶν ἄλλων, ὅπως ἡ ἁμαρτωλὴ Σαμαρείτισσα μετατρέπεται σὲ Ἁγία Φωτεινὴ, ὁ διώκτης Σαοὺλ σὲ κήρυκα τῶν Ἑθνῶν, ὁ μάγος Κυπριανὸς σὲ καταλύτῃ τῆς μαγείας, ὁ ἄσωτος

Αὐγουστίνος σὲ ὑμνητὴ τῆς μετανοίας και οἱ πολλαποὶ ληστὲς και ἄρπαγες σὲ πνευματικὰ ἀναστήματα και ἱλαροὺς δότες.

Τὸ ἀκόμη πιὸ ἐκπληκτικὸ εἶναι ὅτι ἡ Ἀνάσταση αὐτὴ τῶν προσώπων ἐπιφέρει και τὴν Ἀνάσταση και τὴν ἀλλαγὴ τῶν κοινωνικῶν και πολιτικῶν δομῶν και θεσμῶν.

Οἱ ἀναστημένοι κυβερνήτες δὲν κατακυριεύουν λαοὺς οὔτε τυραννοῦν ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Ἡρώδης, ὁ Καλιγούλας, ὁ Νέρων, ἀλλὰ διακονοῦν λαοὺς και προάγουν τὴν κοινωνία, ὅπως οἱ Ἑπτὰ Διάκονοι, οἱ δοῦκες τῆς Νικαίας, οἱ πολυάριθμοι εὐεργέτες και αὐτὸς ὁ Καποδίστριας.

συνέχεια στὴ σελ. 2

Ἀνάσταση και ἐπανάσταση

Ὁρθότατα, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ὀρθότατα ἔχει χαρακτηρησθῆ ὁ Χριστιανισμὸς ὡς διαρκῆς ἀνάσταση και ἐπανάσταση. Διαρκῆς ἀνάσταση, διότι ὁ Κύριός μας, ὅπως θέλει ἡ Γραφή, Ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, ὁ θάνατος δὲν θὰ τὸν κυριεύσῃ ποτὲ πλέον. Ὅσοι πιστεύουν σὲ Αὐτὸν κοινωνοῦν τοῦ ἀνεστημένου σώματός Του και ἀνασταίνονται και μένουν μαζί Του εἰς τὸν αἰῶνα.

Εἶναι δὲ ἐπανάσταση ὁ Χριστιανισμὸς, διότι ὁ Κύριος διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀπέθανε, ἀνέστη και ζῆ, γιὰ νὰ καταλύσῃ τὸ κράτος τοῦ Θανάτου, νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ ζώντων και νεκρῶν και νὰ γεμίσῃ τὸν οὐρανὸ, τὴν γῆ και τὰ καταχθόνια ἀπὸ ἄπλετο φῶς.

Τὸ φῶς, λοιπόν, αὐτὸ τῆς Ἀναστάσεως ἐρχεται ὡς διαρκῆς ἐπανάσταση νὰ διαλύσῃ τὸ σκότος τῆς φθορᾶς και τῆς καταστροφῆς. Ἐρχεται ὡς ἀγάπη κατὰ τοῦ μίσους, ὡς καλωσύνη κατὰ τῆς κακίας, ὡς ἠθικὴ ζωὴ κατὰ τῆς ἀνηθικότητος, ὡς δικαιοσύνη κατὰ τῆς ἀδικίας, ὡς ἀλληλοσυμπλήρωση κατὰ τῆς ἀλληλοεξοντώσεως, ὡς ἀλληλοβοήθεια κατὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀτόμων και λαῶν.

Διὰ τοῦτο θὰ ἀκούεται πάντοτε «Ἀναστήτω ὁ Θεὸς και διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ...». Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀνάσταση μέσα στὸν ἄνθρωπο, ὑπάρχει ταυτοχρόνως και ἡ ἐπανάσταση ἐναντίον ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, τοῦ μίσους και τῆς ἀδικίας και ἐντὸς του και γύρω του.

συνέχεια στὴ σελ. 4

Ἡ Γενοκτονία τῶν Ποντίων

Τιμοῦμε και ἐφέτος τὴν θλιβερὴ ἐπέτειο τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων (19 Μαΐου 1919) και ὡς ἐλάχιστο φόρο τιμῆς ὀφείλομε τοὐλάχιστον νὰ τοποθετήσουμε τὰ γεγονότα στὴν ὀρθὴ ἱστορικὴ τους βάση και νὰ μὴν ἐπηρεαζώμαστε ἀπὸ τοὺς πάσης φύσεως ἀναθεωριστές, πού ἐξυπηρετοῦν ἀσφαλῶς ἄλλα συμφέροντα.

Σύμφωνα λοιπόν με τὴν Διεθνή Σύμβαση γιὰ τὴν πρόληψη και τὴν καταστολὴ τοῦ Ἑγκλήματος τῆς Γενοκτονίας, πού ψηφίστηκε ἀπὸ τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη τὸ 1948, ὡς γενοκτονία ὀρίζεται ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὶς παρακάτω πράξεις ἐνεργεῖται με πρόθεση ὀλικῆς ἢ μερικῆς καταστροφῆς ὁμάδος ἐθνικῆς, φυλετικῆς ἢ θρησκευτικῆς:

Α) Φόνος μελῶν τῆς ὁμάδος.

Β) Σοβαρὴ βλάβη τῆς σωματικῆς ἢ διανοητικῆς ἀκεραιότητος τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος.

Γ) Ἐκ προθέσεως ὑποβολὴ τῆς ὁμάδος σὲ συνθήκες διαβιώσεως πού μποροῦν νὰ ἐπιφέρουν τὴν πλήρη ἢ τὴν μερικὴ καταστροφή τῆς.

Δ) Μέτρα πού ἀποβλέπουν στὴν παρεμπόδιση τῆς γεννήσεως στοὺς κόλπους τῆς ὁμάδος.

Ε) Ἀναγκαστικὴ μεταφορὰ παιδιῶν μιᾶς ὁμάδος σὲ ἕτερο ὁμάδα.

συνέχεια στὴ σελ. 2

Οἱ Πατέρες γιὰ τὴν ἐξουσία

Β' μέρος

Ἐξηγήσαμε στὸ προηγούμενό μας ἄρθρο ὅτι ἡ ἐξουσία δὲν εἶναι φυσικὴ κατάσταση, διότι στὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι οὔτε νὰ ἐξουσιάζῃ οὔτε νὰ ἐξουσιάζεται, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μεταπτωτικὴ κατάσταση, γιὰ νὰ μὴν ἐπικρατήσῃ πλήρως ἡ ἀταξία και ἡ ἀλληλοεξόντωση τῶν ἀνθρώπων: «ἵνα μὴ ὁ κόσμος εἰς ἀκοσμίαν ἐμπέσῃ» (Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης, Ε.Π. 78, 657).

Συνεχίζομε σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο με ἀναφορὲς τόσο σὲ σχετικὰ με τὴν ἐξουσία εὐαγγελικὰ χωρῖα, ὅσο και σὲ πατερικὲς ἐρμηνείες. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὶς ἐπιστολές του τονίζει ὅτι ἡ ἐξουσία πού ἔχουν οἱ ἀπόστολοι εἶναι δοσμένη σ' αὐτοὺς ἀπὸ τὸν Κύριο ὡς προσωρινὸ και σχετικὸ δικαίωμα, με σκοπὸ τὴν οἰκοδομὴ τῶν συνανθρώπων των και ὄχι τὴν ἐκμετάλλευσή των (Β' Κορ. 18.8, ἐπίσης Α' Κορ. 9.18, Β' Θεσ. 3.9). Ὁ Κύριος εἶναι ὁ μόνος ἐξουσιᾶν ἔχων ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ γῆς (Ματθ. 28. 18), διότι εἶναι ὁ ἴδιος ἐκ τῆς οὐσίας και ὄχι ἔξω ἀπὸ αὐτήν, ὅπως κατέστη ὁ μεταπτωτικὸς ἄνθρωπος με τὴν αὐτονόμησή του και τὴν ἐπιλογὴ τῆς ἐξόδου του ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς μετοχῆς στὴν θεία οὐσία. Γι' αὐτὸ και ὅσοι εἶναι ἀλλοτριωμένοι και ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν οὐσία (Ματθ. 23, Πράξ. 7,

συνέχεια στὴ σελ. 3

Ὁ Ἀναστάς ἀνασταίνει

συνέχεια ἀπὸ τῆ σελ. 1

Ἡ κληρονομικότητα, ἡ σωματικὴ ῥώμη καὶ ἡ πονηρία δὲν ἀποτελοῦν πλέον κριτήρια γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῶν ὑπευθύνων στὴν κοινωνία, ἀλλὰ κριτήρια ἀποτελοῦν ἡ καλωσύνη, ἡ τιμιότητα, ἡ φιλαδελφία καὶ ἡ πνευματικότητα. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος συνιστᾷ καθαρῶτατα στὰ μέλη τῆς πρώτης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας: «ἐπισκέψασθε» (ἐκλέξατε μετὰ ἀπὸ σκέψη) οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρες πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας (Πράξ. ΣΤ' 3). Ἡ ἐφαρμογὴ μάλιστα τῆς κληροδοσίας καὶ τῆς ἀρχαιρείας γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν στελεχῶν δείχνει τὴν μεγάλη σχέση μεταξὺ Ἑλληνισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας.

Στὴ νέα λοιπὸν ἀναστημένη πολιτεία δὲν θυσιάζονται τὰ πρόβατα πρὸς χάριν τῶν ποιμένων, δηλαδὴ τῶν ἡγετῶν, ἀλλὰ οἱ ποιμένες πρὸς χάριν τῶν προβάτων, ὅπως ἔπραξε προφητικῶς ὁ Κόδρος στὴν ἀρχαία Ἀθήνα καὶ ὅπως πραγματοποιήσε ὁ Σωτήρας μας Χριστός, ὁ Ὅποιος «ὡσπερ πελεκᾶν τετραμένους τὴν πλευρὰν Του τοὺς θανόντας παιδας ἐζώωσε ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοῖς κρονονούς» (Εγκώμια, Β' Στάση).

Ἄρα ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας ἐπιφέρει καὶ τὴν ἀνάσταση καὶ τὴν ἀλλαγὴ πρὸς τὰ κρείττονα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς προσώπου καὶ ὡς κοινωνίας. Ἡ ἰνδουϊστικὴ καὶ εὐσεβιστικὴ ἀποψη ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία πρέπει νὰ ἀσχολεῖται μόνον μὲ τὰ ἄτομα καὶ τὴν ἀτομικὴ πρόοδο καὶ ὄχι μὲ τὴν κοινωνία καὶ τὴν πολιτεία τῶν ἀνθρώπων εἶναι ξενὴ καὶ ἀντίθετη πρὸς τὴν σταυροαναστάσιμη ζωὴ καὶ πολιτεία τοῦ Σταυρωμένου καὶ Ἀναστημένου Σωτήρος μας, ὁ ὁποῖος ἀνασταίνεται καὶ ἀνασταίνει καὶ ὡς τέλειος ἰατρός θεραπεύει καὶ σώζει πρόσωπα καὶ κοινωνίες.

Ἄλλωστε μιὰ σωστὴ ἀνθρώπινη κοινωνία δὲν σχηματίζεται ἀπὸ ἄτομα οὔτε ἀπὸ μάζες. Τὰ ἄτομα δὲν συνιστοῦν κοινωνία ἀλλὰ σύνολο ἀλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων. Οὔτε ἡ μάζα δημιουργεῖ κοινωνία ἀλλὰ ἀγέλη ἢ συφερότ ἀπὸ ὀπαδοὺς καὶ ἐξαρτημένα στοιχεῖα χωρὶς γνώμη καὶ δικαίωμα. Μόνον τὰ ὕγιη, τὰ φιλάδελφα καὶ τὰ φιλάλληλα πρόσωπα δημιουργοῦν δίκαιη, εἰρηνικὴ, ἀλληλοβοηθητικὴ, προοδευτικὴ καὶ ἀγαπητικὴ κοινωνία, ὅπως ἦσαν οἱ πρώτες χριστιανικὲς κοινότητες, τὰ κοινόβια μοναστήρια, οἱ ἑλληνικὲς κοινότητες κατὰ τὴν Τουρκοκρατία, οἱ χριστιανικὲς οἰκογένειες κ.λπ.

Ἐνδειξη, λοιπὸν, γιὰ τὸ ἐὰν τὰ μέλη μιᾶς χριστιανικῆς κοινότητος εἶναι πραγματικοὶ χριστιανοὶ ἢ ὄχι ἀποτελεῖ ὄχι μόνον ἡ πίστις στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἀλλὰ ἡ βίωση τῆς σταυροαναστάσιμης ζωῆς καὶ πολιτείας τοῦ Σωτήρος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς φιλαλληλίας καὶ ἀλληλοβοηθείας τῶν. «Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία» (Πράξ. Δ' 32).

Ἐνας πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἀκολουθεῖ μόνον τὴν ὀρθοδοξία ἀλλὰ καὶ τὴν ὀρθοζωία καὶ τὴν ὀρθοπραξία. Ζεῖ, δηλαδὴ, ἢ τούλάχιστον ἀγωνίζεται νὰ ζῆ μέσα στὸ ἄπλετο φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ δὲν βλέπει μόνον τὰ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ ἑτέρου, δηλαδὴ πρὸς-ορᾷ, γι' αὐτὸ καὶ λέγεται πρόσωπο καὶ ὄχι ἄτομο.

Ἐπομένως ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι μόνον ξένος πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ὀρθοζωία καὶ ὀρθοπραξία, ἀφοῦ ἀκολουθεῖ τὴν φεουδαρχία καὶ τὴν φιλοπρωτία. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ προτεσταντισμὸς εἶναι ἀντιευαγγελικὸς, γιὰτὶ βιώνει τὴν ἀτομοκρατία καὶ κεφαλαιοκρατία. Καὶ αὐτὸς ὁ μαρξισμὸς πού διατείνεται ὅτι ἀγωνίζεται γιὰ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ὡς μὴ δεχόμενος τὰ ἐπιμέρους πρόσωπα καταντάει κατ' οὐσίαν ἀντικοινωνικὸς καὶ ὄχι μόνον ἄθεος. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ἄλλα κοσμικὰ συστήματα καὶ καθεστῶτα.

Πιστεύοντες, λοιπὸν, στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου πού σημαίνει ταυτοχρόνως καὶ ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου καὶ ὡς κοινωνίας, ἄς ἀφήσωμε μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ συντελεσθῇ μέσα μας τὴν πολυπόθητη ἀναστασή μας καὶ τὴν καλὴ ἀλλοίωσή μας, ὥστε ἀπὸ ἄτομα καὶ μάζα νὰ γίνωμε ἀναστημένα καὶ φωτεινὰ πρόσωπα, μὲ ἀποτελεσματὴν τὴν δημιουργία φωτεινῶν, εἰρηνικῶν, ἀναστημένων καὶ ἀλληλοβοηθητικῶν κοινωνιῶν πρὸς δόξα Θεοῦ καὶ σωτηρία ἀνθρώπων.

Χριστὸς Ἀνέστη, ἀδελφοί! Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς συναναστῶμεν!

Β. Τσούπρας

Οἱ Πατέρες γιὰ τὸ Πάσχα

... Γεγόναμεν, ἴν' εὐ πάθωμεν· εὐ πεπόνθαμεν, ἐπειδὴ γεγόναμεν. Τὸν παράδεισον ἐπιστεύθημεν, ἵνα τρυφήσωμεν. Ἐντολὴν ἐλάβομεν, ἴν' εὐδοκίμησωμεν ταύτην φυλάξαντες· οὐκ ἀγνοοῦντος τοῦ Θεοῦ τὸ ἐσόμενον, ἀλλὰ νομοθετοῦντος τὸ αὐτεξούσιον. Ἠπατήθημεν, ἐπειδὴ ἐφθονήθημεν· ἐκπεπτώκαμεν, ἐπειδὴ παρέβημεν· ἐνηστεύσαμεν, ἐπειδὴ μὴ ἐνηστεύσαμεν, τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως ὑποκρατηθέντες. Ἀρχαία γὰρ ἦν ἡ ἐντολή (ἐνν. τῆς νηστείας), καὶ ἡμῖν ὁμόχρονος ψυχῆς τις οὐσα παιδαγωγία, καὶ τρυφῆς σωφρόνισμα· ἦν ἐπετάχθημεν εικότως, ἴν' ὁ μὴ φυλάξαντες ἀποβελήκαμεν, φυλάξαντες ἀπολάβωμεν. Ἐδεήθημεν Θεοῦ σαρκουμένου καὶ νεκρουμένου, ἵνα ζήσωμεν· συνενεκρώθημεν, ἵνα καθαρῶμεν· συνανέστημεν, ἐπειδὴ συνενεκρώθημεν· συνεδόξασθημεν, ἐπειδὴ συνανέστημεν...

... Πολλὰ μὲν δὴ τοῦ τότε καιροῦ τὰ θαύματα· Θεὸς σταυρούμενος, ἥλιος σκοτιζόμενος, καὶ πάλιν ἀναφλεγόμενος... νεκροὶ ἀνιστάμενοι εἰς πίστιν τῆς τελευταίας καὶ κοινῆς ἀναστάσεως· τὰ ἐπὶ τῷ τάφῳ σημεῖα, τὰ μετὰ τὸν τάφον, ἃ τίς ἂν ἀξίως ὑμνήσειεν; Οὐδὲν δὲ οἶον τὸ θαῦμα τῆς ἐμῆς σωτηρίας· ῥανίδες αἵματος ὀλίγαι κόσμον ὅλον ἀναπλάττουσαι, καὶ γίνονται καθάπερ ὁπὸς γάλακτι πᾶσιν ἀνθρώποις, εἰς ἓν ἡμᾶς συνδέουσαι καὶ συνάγουσαι.

(Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος με' εἰς τὸ Πάσχα)

Ἡ Γενοκτονία τῶν Ποντίων

συνέχεια ἀπὸ τῆ σελ. 1

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὡς τιμωρητέες πράξεις θεωροῦνται ἐπίσης ἡ ἀπόπειρα γενοκτονίας καὶ ἡ συνέργεια πρὸς διάπραξή της.

Λίγοι γνωρίζουν ὅτι ἡ γενοκτονία ἦταν πολιτικὴ ἐπιλογή καὶ στρατηγικὸς σχεδιασμὸς τῶν Νεοτούρκων, οἱ ὁποῖοι, παρὰ τις ἀρχικὲς τῶν ἐξαγγελίης περὶ αὐτοδιαθέσεως τῶν μὴ μουσουλμανικῶν ἐθνοτήτων, στὸ συνέδριό τους στὴν Θεσσαλονίκη τὸ 1911 εἶχαν ἀποφασίσει τὴν πλήρη ὀθωμανοποίηση ὅλων τῶν ὑπηκόων τῆς Τουρκίας, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν βία, προβάλλοντας τὸ σύνθημα «ἡ Τουρκία στοὺς Τούρκους».

Μὲ ἀποκορύφωμα τὴν περίοδο 1912-1922 χρησιμοποίησαν ὅλους τοὺς τρόπους πού προβλέπει ἡ προαναφερόμενη σύμβαση γιὰ τὴν γενοκτονία, προκειμένου νὰ ὑλοποιήσουν τὰ σχέδια τῶν: Φόνους (κάψιμο ἀνθρώπων ζωντανῶν, κρέμασμα, βιασμούς), σοβαρὲς σωματικὲς βλάβες (βασανιστήρια, βιασμούς, ἀκρωτηριασμούς), βλάβες τῆς διανοητικῆς τῶν ἀκεραιότητος (δὲν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων σάλεψαν τὰ λογικά, καθὼς ἔβλεπαν τοὺς ἀνθρώπους τους νὰ βασανίζονται μπροστὰ στὰ μάτια τους, μὲ τοὺς βιαστὲς νὰ ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα καὶ κατόπιν νὰ ὀδηγοῦν καὶ τοὺς ἴδιους στὸ μαρτύριο). Ἐξ ἄλλου, μὲ τὰ τάγματα ἐργασίας, τὶς ἐκτοπίσεις, τὶς ἀτέλειωτες πορείες χωρὶς προορισμὸ ὑπὸ συνθήκες μεγάλου ψύχους ἢ καύσωνα, πεινασμένοι, ἐξαθλιωμένοι, ἀρρωστοὶ καὶ βασανισμένοι ὑποβάλλονταν σὲ μερικὴ ἢ πλήρη ἐξόντωση. Ὅσοι γλύτωναν, δὲν εἶχαν πού νὰ γυρίσουν, διότι οἱ οἰκίες καὶ τὰ χωριά τους εἶχαν στὸ μεταξύ κατῆ. Μὲ τὰ περιφῆμα δὲ στρατοδικεῖα (στὴν Ἀμισό, Σαμψούντα, Τραπεζοῦντα) καὶ τὶς συνοπτικὲς δίκες ἐξοντώθηκαν ἑκατοντάδες χιλιάδες «κεφαλές», κυρίως ἐκπαιδευτικοὶ καὶ ἱερωμένοι, ὥστε νὰ καταπνίγονται νέοι ἐπίδοξοι «ἀντάρτες».

Ἀλλὰ καὶ μὲ διάφορες διοικητικὲς ῥυθμίσεις (φορολογικὴ ἐξόντωση, δήμευση τῶν περιουσιῶν τῶν ἰδρυμάτων τους, ἀπαγόρευση ἀσκήσης συγκεκριμένων ἐπαγγελμάτων, κατάργηση αὐτοδιοίκησης καὶ κοινοτικῆς ἐκπαίδευσης), οἱ Τούρκοι ἐξανάγκαζαν τοὺς Ἑλληνες Ποντίους σὲ ἀναγκαστικὴ μετανάστευση. Ἐτσι, οἱ τελευταῖοι ἐπαιρναν τὸν δρόμο τῆς προσφυγιάς κυρίως πρὸς τὴν γειτονικὴ ὁμόδοξη Ῥωσία, ὅπου τὴν περίοδο τῆς γενοκτονίας στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος (1914-1923) οἱ Ἑλληνοπόντιοι ξεπερνοῦσαν τὸ μισὸ ἑκατομμύριο. Σημειωτέον ὅτι παρόμοιες «δοκιμασμένες» μεθόδους ἀκολούθησαν οἱ Τούρκοι καὶ γιὰ τὴν μαζικὴ ἐκδίωξη τῶν Ἑλλήνων τῆς Πόλεως τὸ 1955 καὶ 1964.

Ὅσον ἀφορᾷ στὰ παιδιά πού ἐπιζοῦσαν, αὐτὰ δὲν τὰ περιέμενε καλύτερη τύχη, ἀφοῦ οἱ Τούρκοι τὰ ἐνέτασαν στὴν δικὴ τους ἐθνικὴ ομάδα μέσα ἀπὸ τὸν θεσμὸ τῶν

Γεγόναμεν, ἴν' εὐ πάθωμεν· εὐ πεπόνθαμεν, ἐπειδὴ γεγόναμεν = Δημιουργηθήκαμε, γιὰ νὰ εὐεργετηθούμε. Εὐεργετηθήκαμε, ἐπειδὴ δημιουργηθήκαμε.

ἵνα τρυφήσωμεν = γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε, νὰ εὐτυχήσουμε.

οὐκ ἀγνοοῦντος τοῦ Θεοῦ τὸ ἐσόμενον, ἀλλὰ νομοθετοῦντος τὸ αὐτεξούσιον = ὄχι διότι ἀγνοοῦσε ὁ Θεὸς αὐτὸ πού θὰ γινόταν, ἀλλὰ γιὰτὶ νομοθετοῦσε τὸ αὐτεξούσιο.

ἐνηστεύσαμεν, ἐπειδὴ μὴ ἐνηστεύσαμεν, τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως ὑποκρατηθέντες = ὑποχρεωθήκαμε σὲ νηστεία, διότι δὲν νηστεύσαμε, καθὼς ἐξουσιασθήκαμε ἀπ' τὸ δένδρο τῆς γνώσεως.

ψυχῆς τις οὐσα παιδαγωγία, καὶ τρυφῆς σωφρόνισμα = ὡς ἓνα εἶδος διαπαιδαγώγησης τῆς ψυχῆς καὶ ὡς σωφρονισμὸς ἀπ' τὶς ἀπολαύσεις (ἐνν. τὴν νηστεία).

ἦν ἐπετάχθημεν (ῥ. ἐπιτάσσομαι) εικότως, ἴν' ὁ μὴ φυλάξαντες ἀποβελήκαμεν, φυλάξαντες ἀπολάβωμεν = ἀκολουθήσαμε τὸ παράγγελμα (ἐνν. τῆς νηστείας) εὐλογα, γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε μὲ τὴν τήρησή της αὐτὸ πού χάσαμε μὲ τὴν μὴ διαφύλαξή της.

καθάπερ ὁπὸς γάλακτι πᾶσιν ἀνθρώποις = ὡς ὀρός γάλακτος (ὁπὸς = τὸ «γάλα» τῆς συκῆς) γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

ὀρφανοτροφείων. Ἐτσι, λάμβαναν τουρκικὴ ἐκπαίδευση, ἀκούγαν τὴν τουρκικὴ ἐκδοχὴ τῶν γεγονότων καὶ ἐνηλικιώνονταν ὡς συνειδητοὶ Τούρκοι. Σπανίως μάθαιναν κάποια στιγμή τὶς ρίζες τους, ἀλλὰ ἦταν τόση ἢ πλύση ἐγκεφάλου, πού ἡ δὲν τὸ πίστευαν ἢ ἔσπευδαν νὰ τὶς ἀναζητήσουν, μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους πού αὐτὸ συνεπαγόταν.

Ἡ θλιβερότερη ὁμως περίπτωση εἶναι ἡ λεγόμενη «λευκὴ» γενοκτονία, ἡ ἀλλοτρίωση δηλαδὴ καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς ταυτότητάς τους, ὅταν ἀφομοιώνονται ἀπὸ πληθυσμιακὰ ἰσχυρότερες ομάδες στὶς χώρες ὑποδοχῆς τους, γεγονὸς πού ἀφορᾷ βεβαίως στοὺς ἐπιζώντες ἀπογόνους τρίτης καὶ τέταρτης γενιάς.

Εἶναι ἐπομένως φανερὸ ὅτι στὴν περίπτωση τῶν Ποντίων πληροῦνται ὅλοι οἱ παραπάνω ὅροι τῆς συμβάσεως ὅσον ἀφορᾷ στὴν διάπραξη γενοκτονίας. Σύμφωνα με τὸν Δρ. Βασίλειο Θ. Μείχανετσίδη, μέλος τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως Μελετητῶν Γενοκτονίας, «ἐνῶ ἡ γενοκτονία συνιστᾷ ἐγκλημα τοῦ διεθνούς (ποινικοῦ) δικαίου, ἡ ἐθνοκάθαρση

δεν ἔχει λάβει ρητὴ νομικὴ ἀναγνώριση, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται ὡς γενικὴ ὀνομασία, γιὰ νὰ περιγράψῃ ἓνα σύνολο ἐγκλημάτων, ὅπως π.χ. τὰ ἐγκλήματα πολέμου, τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἐγκλημα τῆς γενοκτονίας. Ὡς ἐκ τούτου, τὰ γεγονότα κατὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου καὶ ἐνρύτερα κατὰ τῶν ὀθωμανῶν Ἑλλήνων νομικῶς στοιχειοθετοῦν τὸ ἐγκλημα τῆς γενοκτονίας, μποροῦν ὁμως νὰ περιγραφοῦν καὶ ὡς ἐθνοκάθαρση» (Ελευθεροτυπία, 19/5/2014). Σημειωτέον ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἔνωση ἀναγνώρισε τὰ γεγονότα πού ἐξετάζομε ὡς γενοκτονία μὲ πλειοψηφία ἄνω τοῦ 80% ἐπὶ τῶν ψηφισάντων μελῶν τῆς τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2007.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ γενοκτονία εἶναι ἓνα ἐγκλημα πού δὲν παραγράφεται καὶ ἐπιτάσσει τὴν τιμωρία τοῦ θύτη, σύμφωνα μὲ τὸ διεθνὲς δίκαιο, μπορούμε νὰ ἀντιληφθοῦμε γιὰτὶ ἡ Τουρκία δὲν τὴν ἀναγνωρίζει, μιλώντας γιὰ «μερικές» ἀπώλειες σὲ καιρὸ πολέμου. Ἀλλὰ καὶ στὴν πατρίδα μας, πού πέρασαν 70 χρόνια ἔως ὅτου ἀναγνωριστὴ ἡ γενοκτονία αὐτή, ὑπάρχουν συχεῶς ἀναφύομενοι ὀπαδοὶ τοῦ ἀναθεωρητισμοῦ, πού ἐξυπηρετοῦν ἀσφαλῶς συγκεκριμένες (μικρο)πολιτικὲς σκοπιμότητες.

Πάντως στὸν χώρο τῆς πάλαι ποτὲ χριστιανικῆς (:) Ἀνατολῆς 353.000 Πόντιοι σὲ σύνολο 697.000, 1.500.000 Ἀρμένιοι καὶ 700.000 Ἀσσυροχαλδαῖοι ὑπέστησαν τὸ ἐγκλημα τῆς γενοκτονίας, τὸ ὁποῖο παραμένει ἀτιμώρητο. Ὅμως οἱ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἢ καὶ ἑκατομμύρια κρυπτοχριστιανῶν πού ζοῦν σήμερα στὴν κεντρικὴ Ἀσία, στὸν Πόντο, ἀκόμη καὶ στὴν Κύπρο, βεβαιώνουν ὅτι «ἡ Ῥωμανία πέρασεν, ἡ Ῥωμανία πάρθεν, ἡ Ῥωμανία ἂν πέρασεν, ἀνθεὶ καὶ φέρεται κι ἄλλο...». Σ. Μ.

Ο αγώνας τῶν τυφλῶν

Παρά τὸ πνεῦμα τῆς αἰσιοδοξίας πού ἐπικρατοῦσε τὸ 1976, ἡ κατάσταση γιὰ τοὺς τυφλοὺς καὶ γενικὰ γιὰ τοὺς ἀναπήρους δὲν εἶχε καμμία βελτίωση, καμμία κρατική μέριμνα γιὰ ἐκπαίδευση καὶ ἀποκατάσταση. Οἱ συλλήψεις γιὰ ἐπαιτεία καὶ οἱ προσαγωγές στὰ τμήματα καὶ στὸ αὐτόφωρο ἦσαν σχεδὸν καθημερινές. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ ἐκπαίδευση τῶν τυφλῶν ἦταν ἐλλιπέστατη· κάλυπτε μόνο τὶς τάξεις τοῦ δημοτικοῦ στὴν Σχολὴ τυφλῶν Θεσσαλονίκης καὶ στὸν γνωστὸ

Οἶκο Τυφλῶν Καλλιθέας. Ὅσοι εἶχαν ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὴν σχολὴ τηλεφωνητῶν τοῦ Φάρου Τυφλῶν ἄρχισαν νὰ διορίζονται σὲ διάφορες ἐταιρείες ἀπὸ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ ὄχι ἀπὸ κρατικὴ μέριμνα.

Τὸ μεγάλο πρόβλημα ἦταν στὸν Οἶκο Τυφλῶν Καλλιθέας, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ διέθετε μεγάλη περιουσία, δὲν παρήχε ευρύτερες καὶ χρήσιμες γνώσεις γιὰ τὴν μόρφωση καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῶν τροφίμων. Νομικὰ ἦταν σύλλογος μὲ πρόεδρο τὸν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπο καὶ μὲ μέλη πού δὲν εἶχαν καμμία σχέση καὶ γνώση σὲ θέματα τυφλῶν. Ὅσοι τυφλοὶ συνέχισαν στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Πανεπιστήμιο τὸ ἐπράτταν μὲ δική τους εὐθύνη καὶ δικά τους ἔξοδα. Τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι ἡ διοίκηση τοῦ οἴκου τυφλῶν ἀρνεῖτο νὰ συνεργαστῆ μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν τυφλῶν, ἀρκετοὶ τῶν ὁποίων εἶχαν ἤδη τελειώσει Πανεπιστήμιο καὶ εἶχαν καὶ εἰδικές γνώσεις γιὰ τὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῶν τυφλῶν, οἱ ὁποῖες συνεχῶς βελτιώνονταν μὲ τὴν ἐπαφὴ τῶν μὲ σχετικὰ ἰδρύματα καὶ συλλόγους τυφλῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ διοίκηση μάλιστα τῆς σχολῆς ἀπαγόρευε κατὰ κάποιον τρόπο στοὺς τροφίμους νὰ ἐρχονται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς παράγοντες τῶν ὁργανώσεων τῶν τυφλῶν. Ἔτσι οἱ τυφλοὶ, χωρὶς κρατικὴ μέριμνα (κάποιο μικρὸ ἐπίδομα πού χορηγεῖτο ἀφοροῦσε μόνον τοὺς ἄνω τῶν 60 ἐτῶν τυφλοὺς), χωρὶς ὄργανωμένη ἐκπαίδευση, χωρὶς γενικὴ ἀποκατάσταση παρέμεναν ἀπροστάτευτοι καὶ πολλές φορές γίνονταν ἀντικείμενα ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ ψευτοφιλανθρωπικὰ κυκλώματα.

Τὰ πράγματα στὸν Οἶκο Τυφλῶν φάνηκαν ὅτι θὰ ἐφτιαχναν μὲ τὴν ἀνάληψη τῆς ἀντιπροεδρίας ἀπὸ τὸν π. Ἐμμανουὴλ Σχοινιωτάκη, παλαιὸ συμφοιτητὴ μελῶν τῆς συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν τυφλῶν καὶ μὲ τὴν ἀνάθεση τῆς διευθύνσεως τῆς Σχολῆς στὸν π. Κωνσταντῖνο Ἀνδρουλάκη, παλαιὸ ἐξομολόγο ἐπίσης μελῶν τῆς συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς. Τότε μιὰ ἀντιπροσωπεία ἀπὸ τυφλοὺς ἐπιστήμονες ἐπεχείρησε μὲ ἐπανειλημμένες ἐπαφές καὶ διάφορα ὑπομνήματα νὰ ἐνημερώσει τοὺς ἄνω ἀρμοδίους τῆς Σχολῆς περὶ τῶν θεμάτων τῶν τυφλῶν καὶ ζήτησε τὴν συνεργασία τῶν. Οἱ διοικούντες, ὁμως, τῆς Σχολῆς, παρὰ τὶς ἀρχικὲς φιλοφρονήσεις, ἐδήλωσαν ἀρνησὶ γιὰ ὁποιαδήποτε συνεργασία καὶ ἀκολουθώντας τὴν γραμμὴ τῆς ψευτοφιλανθρωπίας (νὰ παρέχεται βοήθεια στοὺς ἔχοντες ἀνάγκη, χωρὶς ὁμως τὴν γνώμη καὶ τὴν συμμετοχὴ τῶν βοηθουμένων) σκλήρυναν τὴν θέση τῶν καὶ διέκοψαν κάθε ἐπικοινωνία. Πρὶν μάλιστα ἀπὸ τὶς διακοπὲς γιὰ τὶς ἑορτές τοῦ Πάσχα ἀπέβαλαν τέσσερις τροφίμους, χωρὶς νὰ λάβουν ὁποιαδήποτε μέριμνα. Ἡ ἀγανάκτηση, λοιπόν, τῶν ἐπαιτούντων τυφλῶν, ἡ ἀπελπισία τῶν σπουδαζόντων καὶ ἡ ὀργὴ τῶν τροφίμων συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἀναλάβουν οἱ ἴδιοι οἱ τυφλοὶ ἐνεργὸ δράση γιὰ τὴν ἐκπαίδευση καὶ ἀποκατάστασή τῶν.

Ἔτσι στὶς 2 Μαΐου τοῦ 1976, Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, σὲ γενικὴ συγκέντρωση τῶν ἀποφάσισαν νὰ καταλάβουν τὸν Οἶκο Τυφλῶν Καλλιθέας καὶ ὠρισαν καὶ συντονιστικὴ ἐπιτροπὴ ἀγῶνος. Οἱ ἐπικεφαλῆς ἦταν ἀντίθετοι κατ' ἀρχάς σὲ αὐτὴν τὴν ἐνέργεια, γιατί φοβοῦνταν τὶς ὁποιοσδήποτε ἐκτροπές καὶ τὶς κομματικὲς παρεμβάσεις. Στὸ τέλος ὁμως συμμορφώθηκαν μὲ τὴν γενικὴ βούληση. Τὸ σχέδιο τῆς καταλήψεως ἦταν τέλεια μελετημένο, ὥστε ὅλοι οἱ συμμετέχοντες τυφλοὶ νὰ εἰσέλθουν στὴν αὐλὴ χωρὶς ἐπεισόδια.

Εὐτυχῶς πού καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ τρόφιμοι καὶ οἱ νεοεισερχόμενοι τυφλοὶ δὲν προέβησαν σὲ ὁποιαδήποτε φθορὰ ἢ ἀπρέπεια. Ἀπεκατέστησαν μάλιστα τὴν ἐξώπορτα καὶ ἔβαλαν παντοῦ φρουρὰ γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενο. Μετὰ ἀπὸ ἓνα διῶρο κατέφθασε ὁ εἰσαγγελεὺς Μεταξάς, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ προβῆ σὲ ἀγριότητες γιὰ τὰ συμβάντα ἔδειχνε συγκινημένος καὶ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ πού τοῦ ἐπεφύλαξαν οἱ ἀγωνιζόμενοι τυφλοὶ. Μέλη τῆς συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς τὸν ξενάγησαν στοὺς διάφορους χώρους τῆς Σχολῆς καὶ τὸν διαβεβαίωσαν ὅτι τίποτα δὲν εἶχε πειραχτῆ, πράγμα πού διαπίστωσε καὶ ὁ ἴδιος. Τοῦ ἐξήγησαν μάλιστα ὅτι ἡ κατάληψή τῶν στὴν Σχολὴ γίνονταν, γιὰ νὰ τονίσουν τὴν ἀνάγκη ἐπικοινωνίας τῆς διοικήσεως μὲ τοὺς ἴδιους τοὺς τυφλοὺς πού γνώριζαν καλύτερα τὰ πράγματα. Ἔτσι, ἀφοῦ κάθισαν ὅλοι δίπλα ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι τῆς Σχολῆς, συνέχισαν τὴν συζήτηση καὶ οἱ τυφλοὶ παρεκάλεσαν τὸν κύριο εἰσαγγελέα νὰ μεσολαβήσῃ πρὸς τοὺς διευθύνοντες τὴν σχολὴ καὶ τοὺς ἀρμοδίους τῶν ὑπουργείων νὰ βρεθοῦν λύσεις γιὰ τὰ χρονίζοντα θέματα τῶν τυφλῶν.

Μὲ τὴν ἀνοχὴ τοῦ εἰσαγγελέως, λοιπόν, καὶ παρὰ τὶς ἀπειλές τῶν π. π. Σχοινιωτάκη καὶ Ἀνδρουλάκη οἱ ἀγωνιζόμενοι τυφλοὶ παρέμειναν στὸν χώρο τῆς Σχολῆς μέχρι ἀρχές Οκτωβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους, πραγματοποιώντας συνεχῶς διαμαρτυρίες, πορείες καὶ ἐκδηλώσεις. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπέτυχαν τὴν προώθηση καὶ μερικὴ ἐπίλυση τῶν ἐκπαιδευτικῶν τῶν προβλημάτων.

[Ἀπὸ τὸ ὑπὸ ἐκδοσὴ βιβλίον τοῦ Β. Τσοῦπρα Ὁργάνων Τάξεως Ἀταξίες]

Οἱ Πατέρες γιὰ τὴν ἐξουσία

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

51) δὲν ἀποδέχονται τὸν ἐνεργοῦντα ὡς ἐξουσίαν ἔχοντα (Ματθ. 7. 29) φιλόδοξο Χριστὸ μας, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι Ἐκεῖνος ὡς Ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος «ἐσκλήνωσεν ἐν ἡμῖν», γιὰ νὰ ζωοποιήσῃ τὴν σκοτισμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο ἀνθρώπινη οὐσία καὶ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ στὴν προτέρα τῆς κατάστασης, νὰ τὴν κἀνῃ καὶ πάλι θεϊκὴ, κατὰ χάριν.

Μόνον ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴν ὁ Χριστὸς μας εἶναι ὁ ἐξουσιαστής μας, ὁ ὀρίζων δηλαδὴ τὴν ζωὴ μας, διότι κατὰ τ' ἄλλα ἴσεται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ὄχι ὡς ἐξουσιάζων ἀλλ' ὡς διακόνων (Λουκ. 22. 28). Διακονεῖ τοὺς ἀδελφούς του σὲ ὅλες τὶς ἀνάγκες, ὑλικές καὶ πνευματικές. Μπορεῖ νὰ σκανδαλίζει πολλοὺς σημερινούς ἐξουσιαστές, πού οὐδεμία ὁργανικὴ σχέση δὲν ἔχουν μὲ τὸν λαὸ πῶς ἓνας Χριστὸς ἀσχολεῖτο μὲ τὶς ἀνάγκες καὶ τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως καὶ σκανδαλίζονται ἀκόμα καὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι μὲ τὸ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, θεωρώντας πῶς ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον γιὰ τὰ λειτουργικὰ καὶ κάθε ἄλλη ἐνασχόλησή της εἶναι πάρεργο. Ἐὰν ὁμως ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα, τότε γιατί ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἐκλέγει διακόνους τραπεζῶν, καὶ μάλιστα μὲ δημοκρατικὸ τρόπο, ὥστε οἱ Ἀπόστολοι νὰ ἀσχολοῦνται ἀπερίσπαστοι μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν διακονία τοῦ λόγου (Πράξ. ΣΤ' 1-6); Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ κοινωνικὴ διακονία δὲν εἶναι ὑποδεέστερη ἀλλὰ ἐξίσου σημαντικὴ ὅσο καὶ οἱ ἄλλες δύο διακονίες, ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ μορφωτικὴ, οἱ ὁποῖες ἀπὸ κοινῶν ὑπηρετοῦν τὸ ἔργο τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας. Γι' αὐτὸ ἐξ ἄλλου ἢ Κυριακῆ μετὰ τὴν Διακαινήσιμο Ἑβδομάδα εἶναι ἀφιερωμένη στὴν Κοινωνικὴ Διακονία (Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων καὶ τῶν Ἑπτὰ Διακόνων), τὴν ὁποία οἱ τῶν Ἐπάλλεων ὡς κοινωνικοὶ ἐργάτες ἰδιαίτερος τιμοῦμε καὶ ἐφέτος, ὅπως κάθε χρόνο.

Κατὰ τὸ πρότυπο ἄλλωστε τοῦ Κυρίου μας πού εἶναι ὁ κατ' ἐξοχίαν διάκονος, ὁ ὁποῖος «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι» (Ματθ. 20. 28), ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἀναγνωρίζει ἀξιώματα οὔτε ἐξουσίες ἀλλὰ ἐνεργήματα καὶ διακονίες (Α' Κορ. 12. 6), τοὺς δὲ κοινωνικοὺς διακόνους δὲν τοὺς καλεῖ ἐξουσιαστές ἀλλὰ ἀντιλήπτορες (δ.π. στ. 28, ἀντιλήψεις > ρ. ἀντιλαμβάνομαι = πιάνομαι ἀπὸ, κρατιέμαι). Στὴν πραγματικότητα λοιπόν ὁ Χριστὸς μας εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς καὶ ἀναρχικός καὶ ἀντι-ἐξουσιαστής, διότι ἀντιμετωπίζει τοὺς ἄλλους ὄχι ὡς ἐχθρούς πρὸς ἀντιδικία καὶ ἐξολόθρευση ἀλλὰ ὡς ἀδελφούς πρὸς διακονία.

Τονίσαμε ἄλλωστε καὶ στὸ προηγούμενὸ μας ἀρθρο ὅτι δὲν νοεῖται ἀδελφοὶ νὰ ἐξουσιάζουν ἀλλήλους, καθ' ὅσον ἐν Χριστῷ εἴμαστε σύνδουλοι, δηλ. συνδιάκονοι καὶ ὁμότιμοι. Στὴν Ἐκκλησία «οὐκ ἔστιν ἀρχόντων τύφος, οὐδὲ ἀρχομένων δουλοπρέ-

πεια, ἀλλ' ἀρχὴ πνευματικὴ, τούτῳ μάλιστα πλεονεκτοῦσα, τῷ τὸ πλέον τῶν πόνων, οὐ τῷ τὰς τιμὰς πλείους ἐπιζητεῖν». Καὶ αὐτὸ, διότι «...πρόβατα καὶ ποιμένες πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην εἰσὶ διαίρεσιν, πρὸς δὲ τὸν Χριστὸν πάντες πρόβατα» (1. Χρυσόστομος, Ε.Π. 52, 784, πρβ. ἐπίσης Ματθ. 18, 33).

Ὅσακις λοιπὸν ὑπάρχει στὸ Εὐαγγέλιο φράση σχετικὴ μὲ «ὑποτάσσεσθαι», αὐτὴ εἴτε ἐρμηνεύεται μὲσῶ τοῦ ἰδίου τοῦ Εὐαγγελίου, δηλ. ὡς ὑποταγὴ «πρὸς Κύριον» (χάριν τοῦ Κυρίου) (πρβ. Ἐφεσ. 5.21, Πέτρο. 2.13) καὶ κατ' οἰκονομίαν (Πέτρο. 3.1-5, 5.5, Τίτ. 3.1) καὶ πάντως ποτὲ «ἐν παντί» οὔτε ἀδιακριτῶς (πρβ. 1. Χρυσόστομος, Ὁμιλία εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους 23,1, PG 60,615). Στὸ ἀναφερθῆν χωρὶς ὁ 1. Χρυσόστομος τονίζει μὲ νόημα ὅτι ἡ «ἀρχὴ» εἶναι ἐκ Θεοῦ, χάριν οἰκονομίας, ὄχι ὁμως καὶ ὁ ἀρχων, ὁ ὁποῖος ὑποβάλλεται σὲ κρίση καὶ ἐκλογή. Στὴν Ὁρθοδοξία δὲν νοεῖται κανενὸς εἶδους ἐξουσία, πολλῶ δὲ μᾶλλον «ἐλέω Θεοῦ».

Πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴν, τοῦ ἐλέγχου δηλ. τοῦ ἀρχοντος καὶ τῆς τοποθέτησης τῆς «ἀρχῆς» στὴν σωστὴ τῆς βάση, ὡς διακονίας καὶ ὄχι ὡς ἐξουσίας, συναινεῖ καὶ ὁ Μέγας Φῶτιος, ὡς ἄξιος διάδοχος τῶν προκατόχων του Μεγάλων Πατέρων, τοὺς ὁποῖους ἄλλωστε εἶχε ὡς πρότυπο. Προτρέπει λοιπὸν τὸν ἡγεμόνα¹ νὰ κυβερνᾷ τοὺς ὑπηκόους του (ἀπευθύνεται στὸν νεοφώτιστο Βούλγαρο ἡγεμόνα Βόγορι-Μιχαήλ) «στηριζόμενος ὄχι στὴν βία ἀλλὰ στὴν ἀγάπη», διότι ἡ ἀγάπη εἶναι ἀσφαλέστερο συναίσθημα ἀπὸ τὸν φόβο. Δὲν παραλείπει ἐξ ἄλλου νὰ τονίσει ὅτι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ ἀρχὴ κανεὶς τῶν ἄλλων εἶναι νὰ ὀρίξῃ πρωτίστως τὸν ἑαυτὸ του: «ὅταν τις ἀρχὴ ἑαυτοῦ, τότε νομιζέτω καὶ τῶν ὑπηκόων ἀρχεῖν ἀληθῶς». Καὶ πῶς κυβερνᾷ κανεὶς ἀξίως; Ἐὰν ἔχῃ «φίλους μὴ τοὺς φαύλους ἀλλὰ τοὺς ἀρίστους» καὶ ὅταν ἀκούει ἀπὸ τοὺς φίλους «μὴ τὰ ἡδέα ἀλλὰ τὰ ἀληθῆ μᾶλλον». Ἐπίσης ὅταν ζητᾷ τὴν γνώμη τῶν ὑπηκόων καὶ τοὺς καθιστᾷ κοινωνοὺς «φιλίας, ἀρχῆς καὶ βουλευμάτων». Θεωρεῖ ἐξ ἄλλου τὸν χρυσὸν «ἀχρηστον» καὶ «ἐπίβουλον τοῖς φιλοῦσιν» (γι' αὐτοὺς πού τὸν ἀγαποῦν), ἐνῶ ὁ σωστός ἀρχων «χρεωστὴ πρωτεύειν τῇ ἀρετῇ».

Ὅλα τὰ παραπάνω ἀποτελοῦν ἐνδεικτικὴ, ἐννοεῖται, ἀναφορὰ στὸ κρίσιμο καὶ πάντοτε ἐπίκαιρο ζήτημα τῆς «ἀρχῆς». Εὐκαιρία νὰ ἀναλογιστοῦμε ὅλοι μας καὶ πάλι ἐν ὄψει τῶν ἐπικείμενων ἐκλογῶν ἐὰν οἱ ἐπιλογές μας γίνονται μὲ ὀρθοφροσύνῃ καὶ σύνεση «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν», καὶ ὄχι ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ «καιροὺς» καὶ ἀπὸ καιροσκόπους. Ἄς κάνουμε τὴν αὐτοκριτικὴ μας καὶ ἄς ἀναλάβομε τὶς εὐθύνες μας, ὅσο ἀκόμη εἶναι καιρός.

Σοφία Μπεκρῆ, φιλόλογος – θεολόγος

¹ Πρβ. Φωτίου Πατριάρχου Κων/πόλεως, Ὁ Ἡγεμῶν, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθῆνα 2007.

Κλασίγελο

Πάλι ψεῦτες;

–Τί θὰ κάνης, κυρὰ Μήτραινα, στὶς ἐκλογές; Ποιούς θὰ ψηφίσης;

–Σιγά, κυρὰ Γιώργαινα, μὴν πάω νὰ ψηφίσω. Ν' ἀφήσω ἐγὼ τὴν ἐκκλησία μου καὶ τὰ ἐγγονάκια μου γιὰ δαύτους; Ἐσύ, τί θὰ κάνης;

–Εγὼ, κυρὰ Γιώργαινα, θὰ διαλέξω ἀπ' ὅλους τὸν μεγαλύτερο ψεῦτη, κλέφτη, κατεργάτη ἢ δολοπλόκο, γιὰ νὰ μᾶς βασανίξῃ ἀκόμη περισσότερο, μήπως ποτὲ βάλωμε μυαλό.

–Μπράβο, κυρὰ Μήτραινα. Δὲν σὲ εἶχα γιὰ τόσο ἔξυπνη. Ὁραῖο κόλπο. Τέτοιοι πού εἴμαστε, τέτοιοι μᾶς ταιριάζουν.

ἢ τσοῦχτρα

Ἀρωγές γιὰ τὶς Ἐπάλλξεις

Ρεβελάκης Νικόλαος	10€
Κατσαρέλης Αντώνιος	15€
Αὐγερίου Κωνσταντῖνος	20€
Τ.Μ. Νέας Σμύρνης	200€
Παντελῆς Μιχαήλ	10€
Γεωργοπούλου Σοφία	8€
Παπαρηγορίου Στυλιανὸς	20€
Ἀθηναίου Ξανθίππη	20€
Καζιάνη Ἐλένη	20€
Γκεζερλῆς Ἰωάννης	200
Στρούμπας Παντελῆς	20€
Θεοδώρου – Τεντολούρη Παρασκευὴ	15€

Εὐχαριστοῦμε ὅλους τοὺς καλοὺς μας φίλους πού ἀνταποκρίνονται στὶς ἐκκλησίες μας καὶ στηρίζουν οἰκονομικῶς τὸ πολιτιστικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο τῶν Ἐπάλλεων. Χωρὶς τὴν βοήθεια τῶν τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ συνεχιστῇ.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία: Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ Κίνηση «Ἐπάλλξεις»

Ἐκδότης: Βασίλειος Τσοῦπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεῖα: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθῆνα

Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr • ἴστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορές- Εμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Τεραποστολικά Νέα Η ὀρθόδοξη ιεραποστολή στά νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού

Εὐρισκόμενος στο Christ-church στα πλαίσια της ἀρχικής ἐνημερωτικής ἐπισκοπικής περιόδου μου, συνάντησα τὸν Κυριάκο, ἄνθρωπο τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐνεργό καὶ δραστήριο μέλος τῆς τοπικῆς Ἑλληνορθοδόξου κοινότητας, ὁ ὁποῖος ἀναλίσκει σημαντικό προσωπικό χρόνο γιὰ νὰ παρέχει βοήθεια καὶ ἀρωγὴ στὰ κοινά.

Θυρανοίξια του Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἀγίας Τριάδας στα Φίτζι

Μέ τὸν ἄμεσο καὶ παραστατικό του τρόπο, μοῦ ἀνέφερε τὴν ἰδιαίτερη ἐμπειρία πού εἶχε, ὅταν συνάντησε τὸν πρῶτον Μητροπολίτη Νέας Ζηλανδίας καὶ νῦν Γάνου καὶ Χώρας κ.κ. Ἀμφιλόχιο καὶ ἄκουσε ἀπὸ τὰ χεί-

λη του τίς σκέψεις καὶ τὰ σχέδιά του γιὰ τὴν ἐναρξη τῆς ιεραποστολικῆς προσπάθειας στὰ νησιά του Εἰρηνικοῦ Ωκεανού.

Τὸν ἄκουγε μὲ πολλή προσοχή καὶ σεβασμὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ κατανοήσει τὸ εὖρος τῶν σκέψεων τοῦ γέροντος. Ἀκουγε, δὲν μιλοῦσε καὶ δὲν μίλησε ἕως τὸ τέλος. Ἄν μιλοῦσε, μὲ τὴν τετράγωνη λογική πού τὸν χαρακτηρίζει, θὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι αὐτὸ τὸ ὄραμα, αὐτὸ τὸ ἐγχείρημα εἶναι πρακτικὰ ἀνέφικτο, ἀφοῦ γιὰ τὴν ὑλοποίησή του θὰ χρειαζόνταν τεράστιες ποσότητες πόρων οικονομικῶν, ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ, ἐξειδικευμένης ἐργασίας, μηχανικῶν, νομικῶν κ.λπ. καὶ ὁ γέροντας δὲν εἶχε παρὰ μόνον τὸ ἀντερί του. Ἐνδόμυχα ὁ Κυριάκος σκεφτόταν ὅτι λόγω τῆς ἡλικίας τοῦ ὁ γέροντας ἄρχισε νὰ τὰ «χάνει» καὶ νὰ μὴν σκέφτεται λογικά.

Ἐφυγε ὁ γέροντας καὶ ξεκίνησε τὴν ὑλοποίηση τοῦ ὁράματός του. Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ὁ Κυριάκος βρέθηκε γιὰ ἐπαγγελματικούς λόγους στὰ Φίτζι. Πῆγε νὰ δεῖ καὶ ἀπὸ κοντὰ ὅλα αὐτὰ πού ἄκουγε μέχρι τότε. Καὶ τί νὰ δεῖ; Τὸν περικαλέστατο καὶ πεντακάθαρο μεγαλοπρεπὴ Ναὸ τῆς Ἀγίας Τριάδος νὰ κάθεται σάν λευκὸ περιστέρι στο καταπράσινο τοπίο τῆς ὑπαίθρου τοῦ νησιοῦ καὶ νὰ ἀκούγονται ἐντὸς του ὁμορφοὶ βυζαντινοὶ κατασκευαστικὸὶ ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι ἀπὸ τὰ στόματα τῶν μικρῶν παιδιῶν τοῦ ὀρφανοτροφείου καὶ ντόπιων Φιτζιανῶν μοναζουσῶν, μὲ τρόπο πού θὰ ζήλευαν πολλοί.

Κάθισε καὶ τοὺς χάζεψε. Ἀπολάμβανε αὐτὸ πού ἄκουγε, δὲν ἤθελε νὰ τελειώσει αὐτὸ πού ζοῦσε. Ὅμως ἡ λειτουργία τελειώνει. Τριάντα παιδιά καὶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἀνταποκρίθηκαν στο κάλεσμα τὸ ἱερουργούντος π. Βαρθολομαίου «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Ὅλοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου. Μόνον ὁ Κυριάκος στεκόταν σὲ μία γωνία ἀποσβολωμένος καὶ ἐκπληκτος γιὰ ὅ,τι ζοῦσε.

Μόλις βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἡ ἡσυχία καὶ κατασκευαστικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀκολουθίας ἔδωσε τὴν θέση τῆς στὰ γελαστά πρόσωπα καὶ στίς χαρούμενες φωνές τῶν παιδιῶν. Ἡ χαρὰ τοὺς ἦταν ἐκδηλη στο πρόσωπό τους, στίς κινήσεις τους, στὴν ὀμιλία τους, στὴν συμπεριφορὰ τους πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὁ Κυριάκος τοὺς ἔδωσε τέσσερις μπάλες πού τίς κρατοῦσε ὡς δῶρο. Τὸ τί πανηγύρι στήθηκε μὲ τίς μπάλες δὲν περιγράφεται. Ὅλη ἡ ἀλάνα τῆς ιεραποστολῆς γέμισε μὲ παιδιά πού ἔτρεχαν, ἔπαιζαν, χαίρονταν. Παιδιά πού αισθάνονταν ἀσφάλεια, ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν παρουσία ἀνθρώπων πού τὰ ἀγαποῦσαν καὶ τὰ νοιάζονταν. Τὸν εὐχαρίστησαν μὲ πολὺ εὐγενικό καὶ ὠρимо τρόπο. Ὁ Κυριάκος ὁμως εὐχαρίστηθηκε περισσότερο μὲ τὸ χαμόγελό τους καὶ μὲ τὴν ἐκφραση τῆς χαρᾶς τους. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ὑπάρξεως σπανίζει στίς δικές μας δυτικές ὀρθολογιστικές κοινωνίες, σκέφτηκε. Στὰ παιδιά μας δὲν μαθαίνουμε πὼς νὰ εἶναι χαρούμενα, πὼς νὰ ζοῦν πραγματικά, πὼς νὰ χαίρονται τὴν ζωὴ.

Ἐπισκέφτηκε καὶ τὸ μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τὸ safe home, τὸν ξενώνα τῶν μεγαλύτερων ἀγοριῶν. Ἐνθουσιάστηκε, συγκινήθηκε, ἐνοιωσε μέσα του ποῖο πραγματικά εἶναι τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ποῖος εἶναι ὁ ρόλος τῆς καὶ ποιά ἡ ἀποστολή τῆς στὸν κόσμο. Ἐνοιωσε καὶ λίγο ἐνοχος γιὰ τὴν προηγούμενη ἐπιφυλακτικὴ στάση του καὶ ἕνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια του. Πῆγε καὶ ἀγόρασε μεγάλη ποσότητα τροφίμων, καινούργια κρεβάτια καὶ στρώματα καὶ πολλὰ παιχνίδια γιὰ τὰ παιδιά. ἤθελε καὶ αὐτὸς μὲ τίς δικές του δυνάμεις νὰ συμβάλει καὶ νὰ νοιώσει καὶ αὐτὸς μέλος τῆς κοινωνίας τῆς χαρᾶς. Ἐκτοτε ὁ σεβασμὸς του, ἡ εὐγνωμοσύνη του καὶ ὁ θαυμασμὸς του γιὰ τὸν γέροντα Ἀμφιλόχιο καὶ γιὰ τὸ ἐπιτελεσθέν ἔργο εἶναι ἐκδηλος καὶ συνεχής. Καὶ ἐνθαρρύνει ὅλους μας νὰ συνεχίσουμε καὶ ἐπαυξήσουμε τὸ μεγάλο, θαύρεστο καὶ «τρελό» ὄραμα τοῦ γέροντος Ἀμφιλοχίου πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ἀπρίλιος 2019

† Ο Νέας Ζηλανδίας Μύρων
Πηγή: <https://ierapostoles.gr/blog/>

Δραστηριότητες τῶν Ἐπάλλξεων

Ἐπικάριες ὀμιλίες

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὀμόνοια κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιο ἔλαβαν χώρα οἱ ἀκόλουθες ὀμιλίες:

Στις **6 Ἀπριλίου** ὀμιλία ἀπὸ κ. Σοφία Μπεκρη, φιλόλογο –θεολόγο, μὲ θέμα: «*Τὰ κοινωνικά μηνύματα τῆς Κλίμακος τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννη τοῦ Σιναΐτου*».

Στις **13 Ἀπριλίου** ὀμιλία ἀπὸ τὸν κ. Βασίλειο Τσοῦπρα, θεολόγο –κοινωνιολόγο, μὲ θέμα: «*Σύγχρονοι, φανεροὶ καὶ κρυφοὶ διώκτες τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ στάση τῶν Ὀρθοδόξων*».

Προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ

Τὴν **Παρασκευὴ 12 Ἀπριλίου** μέλη καὶ φίλοι τῶν Ἐπάλλξεων πραγματοποιήσαμε προσκύνημα στὴν Ἱ.Μ. Ἀγίας Φιλοθέης στὴν Ἑκάλη. Ἀφοῦ πρῶτα περιηγηθήκαμε στοὺς φιλόξενους χώρους

τῆς Μονῆς καὶ μάλιστα στὸν κάτωθι τοῦ Καθολικοῦ Ἱ. Ναό, ὅπου προσκυνήσαμε τμήμα τοῦ λειψάνου τῆς Ἀγίας καὶ ἐνημερωθήκαμε γιὰ τὸν βίο καὶ τὴν θαυμαστὴ κοινωνικὴ τῆς δράση, συμμετείχαμε ἀκολουθῶς στὴν πραγματικὰ σεμνὴ καὶ κατασκευαστικὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, γιὰ τὰ πνευματικὰ καὶ κοινωνικὰ μηνύματα τῆς ὁποίας μᾶς εἶχε μιλήσει καθ' ὁδὸν ὁ κ. Β. Τσοῦπρας.

Βραδυνὸ Προετοιμασίας

Τέλος, τὸ **Σάββατο τοῦ Λαζάρου 20 Ἀπριλίου** πραγματοποιήθηκε ἐπικάριη ὀμιλία μὲ θέμα «*Ἀπὸ τὸν Σταυρὸ στὴν Ἀνάσταση*» ἀπὸ τὸν ὑπεύθυνο τῶν Ἐπάλλξεων κ. Βασίλειο Τσοῦπρα. Στὴν συνέχεια ἀκολούθησε ἀπόδοση βυζαντινῶν ὕμνων τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἀπὸ τὴν χορωδία τῶν Ἐπάλλξεων καὶ ἀπὸ τὸν κ. Βελισσάριο Γκεζερλή, δασκάλου βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ ἱεροψάλτη. Μετὰ τὸ πέρας τῆς κατασκευαστικῆς ἐκδηλώσεως ἔγινε, ὅπως κάθε χρόνο, διανομὴ σὲ ὅλους χειροποίητων ἀναστάσιμων λαμπάδων πού ἐπιμελήθηκαν οἱ Ἐπάλλξεις Αἰγάλεω, ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνη των κ. Μαγδαληνὴ Κόκκορη. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος μέλη καὶ φίλοι τῶν Ἐπάλλξεων συμπαραστάθηκαν παντοστρόπως σὲ ἐμπεριστατοὺς ἀδελφούς μας.

Ἀσημίνα Τσάμου

Ἀφιέρωμα στὴν Κύπρο

Ἐνα πραγματικὰ συγκινητικὸ μουσικοχορευτικὸ ἀφιέρωμα στὴν ἐπέτειο τῆς ἐνάρξεως (Ἀπρίλιος 1955) τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῶν Κυπρίων (ΕΟΚΑ, 1955-1959), συνοδευόμενο ἀπὸ πλούσιες ἀναφορὲς στὴν ζωὴ καὶ στὴν δράση τῶν ἀγωνιστῶν, πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακὴ 7 Ἀπριλίου στὴν ἐνορία Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ Κάτω Πατησιῶν ἀπὸ τίς ὀμάδες τῶν κατηχητικῶν σχολειῶν τῆς ἐνορίας. Τὴν ἐκδήλωση συντόνισαν μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία οἱ ὑπεύθυνες τῶν ὀμά-

δων κ. Δημήτρα Πισσά καὶ Μαρία Στεφανίδου, στίς ὁποῖες ἀξίζουν θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν διοργάνωση ὅπως καὶ στὰ παιδιά γιὰ τὴν ὑπέροχη ἀπόδοση των. Σχετικῶς ὀμίλησε ὁ ὑπεύθυνος τῆς ἐνορίας, π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος, τονίζοντας πὼς τέτοιες ἐκδηλώσεις δὲν τονώνουν μόνον τὸ ἠθικὸ τῶν μεγάλων σὲ καιροὺς ἐθνικὰ κρίσιμους ἀλλὰ ἐξυψώνουν τὸ φρόνημα καὶ τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν, πού καλοῦνται νὰ ἐμπνευστοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν τοὺς ἀγῶνες τῶν νέων τῆς ΕΟΚΑ γιὰ πίστη καὶ ἐλευθερία.

Ἀνάσταση καὶ ἐπανάσταση

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

Πρέπει ἡ στάση καὶ ἡ ἀνταρσία τοῦ πρῶτου ἀνθρώπου κατὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐκλείψουν, ἡ ἀδελφοκτονία νὰ παύσῃ, ὁ πόλεμος νὰ σταματήσῃ καὶ ἡ εἰρήνη Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων μεταξὺ τῶν νὰ βασιλεύσῃ. Διὰ τοῦτο ἐρχεται ὁ Χριστιανισμὸς ὡς Ἀνάσταση καὶ Ἐπανάσταση, γιὰ νὰ ἐξαλείψῃ μέσα ἀπὸ τὴν ζωὴ προσώπων καὶ συνόλου κάθε τι τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης.

Τὸ ἐρώτημα ὅμως τὸ ὁποῖο προβάλλεται συνήθως εἶναι **γιατί ὁ Χριστιανισμὸς δὲν κατώρθωσε ἐπὶ δύο χιλιάδες ἔτη περίπου νὰ ἀναστήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ εὐδοκίμησῃ ἡ ἐπανάσταση τῆς ἀγάπης.** Τὸ ἀμείλικτο τοῦτο ἐρώτημα ἐρχεται ὡς καταπέλτης ἐναντίον ἰδία ἡμῶν τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα, ἐξ αἰτίας καὶ τῶν σκανδάλων καὶ τῶν ἐκτροπῶν τῶν πνευματικῶν ὑπευθύνων, παραμένοντε ἀναπολόγητοι καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὴν ἀπάντησή σὲ αὐτὸ. Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἀπάντησις...

Τὸ κατάντημα τοῦ σύγχρονου κόσμου ὀφείλεται στο γεγονός ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἔπαυσαν κατὰ πλειονότητα νὰ ἔχουν μέσα των διαρκῆ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ἀγωνίζονται σὲ μία διαρκῆ ἐπανάσταση κατὰ τῆς ἀμαρτίας, ἀδικίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως, ὅπως ἔπρατταν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογητὲς καὶ οἱ θεῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ· πολλὰκις οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ συμμάχησαν μὲ τίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ, κατέπνιξαν τὸ δίκαιο, κατεπρόδωσαν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια τῆς πίστεως, ἐναντιώθηκαν πρὸς τὰ δικαιώματα καὶ συμφέροντα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς προ-

σώπου καὶ ὡς κοινωνίας, καὶ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ βλασφημηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς λαοὺς καὶ νὰ θεωρηθῇ ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἡ θρησκεία τῆς ὀπισθοδρομῆσεως καὶ ὡς ὄργανον τῶν ἐκμεταλλευτῶν. Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὴν προδοσία τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὴν Δύση, τὴν συμπεριφορὰ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Πέτρου καὶ τὴν κατάσταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1833 καὶ ἐντεύθεν; Ποιὸς δύναται νὰ λησμονήσῃ τὸ λιβανωτὸ καὶ εὐχολόγιο μερικῶν κληρικῶν καὶ ἄλλων ὑπευθύνων τῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων κατὰ τὴν σκοτεινὴ ἑπταετία καὶ τὸ σφίχταγκάλιασμα των μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἀντιχριστοῦ καὶ ψευδοχριστοῦ Χούντας;

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔχουμε μέσα μας καὶ γύρω μας **διαρκῆ ἀνάσταση καὶ ἐπανάσταση**, γι' αὐτὸ **ὁ κόσμος δὲν ἀνεστήθη ἀκόμη**, γι' αὐτὸ **ἄτομα καὶ λαοὶ παραμένοντε παράλυτοι καὶ νεκροί**, ἀλληλοεκμεταλλεζόμενοι καὶ ἀλληλοεξοντούμενοι.

Ἀλλὰ, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ὁ Χριστὸς Ἀνέστη, δὲν δύναται τὸ φῶς νὰ νικηθῇ ἀπὸ τὸ σκότος. Διὰ τοῦτο καλεῖ ὅλους ἐμᾶς καὶ τώρα καὶ πάντοτε σὲ μία διαρκῆ ἐσωτερικὴ ἀνάσταση, γιὰ νὰ συντελεσθῇ καὶ ἡ μεγάλη ἐπανάσταση κατὰ τοῦ κακοῦ γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης.

Ὅσοι θέλουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε ἕνα καλύτερο μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καλύτερες μέρες στὸν κόσμον, πρόοδο σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ εὐλογία στὴν πατρίδα μας ἄς ἀγωνισθοῦμε νὰ ἐπικρατήσῃ μέσα μας καὶ γύρω μας τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὸ πῦρ τῆς δικῆς Του ἐπανάστασεως. Ἀμήν!